

JULES
BENNETT

Kai įkalina
audra

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jules Bennett

**KAI ĮKALINA
AUDRA**

Trijų knygų serija
Jokių taisyklių
Trečia knyga

Versta iš Jules Bennett,
Snowed In Secrets, 2022

© Jules Bennett, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Austėja Lukošiuūtė-Vyšedvorskė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-0998-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

- Labas, Merli.

Apkabinimu pasisveikinusi su „Ramiosios distilerijos“ savininku Sara Hotorn, atsitraukė šypsodamasi pagyvenusiam našliui. Ne visi „Duoklės angelui“ klientai buvo tokie artimi kaip Merlis Alenas, tačiau jis nuo pirmos dienos tapo ištikimu klientu, labiau primenančiu draugą.

Prieš gerą dešimtmetį Sarai su seserimis Delaila ir Eliza įsteigus distileriją Merlis buvo vienas labiausiai jas palaikiusių ir tvirtino, kad, vos tik joms atkimšus inauguracinę dešimt metų brandinto burbono statinę, norės pirmas paragauti gėrimo. Sara mėgo kas kelias savaites užsukti į barą aplankyti vyriškio ir atsikvėpti.

Dabar Sara beviltiškai troško atsipalaiduoti, nes dėl artėjančių švenčių ir asmeninio gyvenimo įvykių vargiai skirdavo sau bent kelias minutes.

- Kaip laikosi mano mėgstamiausia varyklos savininkė? - Merlis pasmalsavo uždėdamas rankas ant raudonmedžio baro.

- Spėju, tą patį sakai ir mano seserims, - nusijuokė Sara iš baro šono pasiremdama į stalviršį.

Merlis gūžtelėjo.

- Ką galiu pasakyti? Jūs visos mano mylimiausias, - jam kikenant ryškiai mėlynų akių kampučiuose susimetė raukšlės. - Gal prisėsi? Atnešiu ko nors, kas padės užmiršti sunkumus, - pasiūlė ranka rodydamas į VIP poilsio zonas.

- Kodėl manai, kad turiu sunkumų? - Sara klausiamai pakreipė galvą.

Vyras purtydamas galvą nusišypsojo ir pasuko už prekystalio.

- Man priklauso baras. Pamatęs širdies skausmą - atpažįstu. O dabar eik ir įsipatogink.

Sarai pasirodė, jog Merlis puikiai sugeba atpažinti įskaudintas širdis, tad pakluso savininko nurodymui ir kaip visados pasuko prie mėgstamiausios poilsio zonos, įkurtos pačiame burbono baro gale.

Merlis labai sumaniai pasirūpino šios vietos vidiniu interjeru. Visų kambarių motyvai ir dekoras buvo skirtingi, tačiau Sarai visuomet labiausiai patiko jauki „Baltojo šuns“ kambario skleidžiama šiluma. „Baltasis šuo“ - terminas, nurodantis statinėse nebrandintą burboną. Visi „Ramiosios distilerijos“ kambariai turėjo atitinkamos terminologijos erdves ir tiek vyrams, tiek moterims tinkamą aplinką.

Eidama prie baro galo Sara praėjo „Rugių“ ir „Grūdimo“ kambarius. Abu buvo beveik visiškai pilni besijuokiančių ir alkoholiniais gėrimais besimėgaujančių porų ar draugų grupelių. Toliau einant plačiu koridoriumi, gaubiamu šiltos senovinius dujinius žibintus primenančių švies-tuvų šviesos, Saros širdį nudiegė dar vienas skaudulys.

Širdies skausmo pakraščiuose slypėjo didelis kaltės jausmas. Sara džiaugėsi dėl seserų, netgi labai. Jos abi rado gyvenimo meilę ir laimę. Eliza kartu su Antonijumi šiuo metu išvykusi medaus mėnesio atostogų Fidžyje, o Delaila vėl susitaikė su Kamdenu, nors jųdviejų santuoka stovėjo ant skyrybų slenksčio.

Sara taip ilgai gyveno su šiuo sopuliu, kad tapo žaliaakiu monsturu. Neturėjo priežasties liūdėti ar pavydėti, tai niekada nebuvo jos prigimtis. Sara tikėjo, kad ateis ir jos laikas atrasti meilę. Jos laikas ir energija, skirta svajonėms, bus vertos laukti to pasakų princo ant balto žirgo... Bent jau taip vylėsi. Nors merginai niekada nereikėjo, kad kas ją išgelbėtų, tačiau būtų neblogai turėti ką nors, į ką kartais galėtų atsiremti.

Ji norėjo mašinoje laikytis už rankų, po ilgos darbo dienos apsikabinus pagulėti ant sofos,

kalbėtis apie nieką ir apie viską. Ji norėjo bučinių į kaktą ir vidury dienos netikėtai gauti žinutes „Myliu tave“.

Atverdama senas ažuolines duris Sara manė, kad „Baltasis šuo“ bus toks pat pilnutėlis kaip ir kiti kambariai, tačiau tik viena pora užėmė vieną iš baltų dygsniuotų sofų. Visgi jai pavyks sulaukti privatumo.

Tobula. Sara norėjo viską apmąstyti ir kiek pailsėti nuo gyvenimo. Siekiant surengti Elizos ir Antonijaus vestuves pilyje praūžė tikras viesulas, ir Sara džiaugėsi tuo, kaip jaunavedžių ypatingą dieną viskas pavyko.

„Duoklės angelui“ vestuvių salė buvo oficialiai atidaryta ir prasidėjo naujas jų veiklos skyrius. Seserys kūrė tiek daug nuosavo verslo sluoksnių ir kiekvieną jų puikiai įgyvendino.

Jų distilerija prieš dvylika metų įsikūrė Benton Springse, Kentukyje, tarp kalnų stūksančioje senoje, apleistoje pilyje. Seserims nuo pat pradžių patiko ši nuostabi vieta ir ją pirkdamos žinojo, kad dėl to išsiskirs iš kitų distilerijų. Neminint fakto, kad jų distilerija – vienintelė šalyje, priklausanti tik moterims. Jos privalėjo daryti viską, kad tik pralenktų varžovus. Norint išlaikyti sėkmę vyrų dominuojamoje srityje reikėjo išlikti pranašesnėms.

Pasisukusi į priešingą pusę nuo poros ir patraukusi į kambario galą Sara staiga prarado žadą, o keliai sulinko.

Dar niekada gyvenime nepatyrė tokio ryškaus aistros pliūpsnio. Tačiau ant sofos sėdintis vyras atėmė amą. Sara iš pirmo karto jo nepastebėjo, nors nenutuokė, kaip galėjo praleisti pro akis tokį įspūdingą vyrą. Tamsūs plaukai, trumpa barzda, juodos kelnės, tvarkingi balti marškiniai ir juoda liemenė. Atrodė taip, lyg būtų nužengęs iš ketvirtojo dešimtmečio filmavimo aikštelės. Vyras išsiskyrė skleidžiamu pasitikėjimu ir elegantiškumu.

Negalėdama atsitokėti Sara sumirksėjo ir bijodama būti prigauta spoksant nukreipė žvilgsnį kitur. Be abejo, taip atrodantis vyras yra nuolat nužiūrinėjamas ir ji tikrai ne pirmoji. Ir, žinoma, taip atrodantis vyras šeštadienio vakaro burbono bare neleistų vienas. Tikėtina, jo pora nuėjo į tualetą, todėl Sara tikrai nesisės arti nepažįstamojo. Pasirinkimui liko tik vietos kambario priekyje.

- Taip ir maniau, kad surasiu tave mėgstamiausiame kambaryje.

Pasisukusi į Merlį, Sara išvydo, jog jis laiko mažą padėkliuką su sūriais, vaisiais ir riešutais, taip pat ant padėklo sudėtas keturias skirtingas

taures. Savininkas žinojo, kad ji mėgsta „Baltojo šuns“ kambarį ir kad lankydamasi niekada neužklysta į kitus. Tiesdama rankas paimti maisto bei gėrimų Sara nesusilaikė nenusišypsojusi.

- Ne, panele, - Merlis paprieštaravo ir atsitraukė. - Pasakyk, kur nori sėdėti, ir atnešiu.

Sara apžvelgė erdvų kambarį ir akys iš karto užkliuvo už seksualaus nepažįstamojo kampe. Jam šyptelėjus moteris pajuto visiškai netikėtą susijaudinimo bangą. Nagi nagi.

Aistra buvo viena, bet užgimęs troškimas pasiekė viršūnę.

Vyras atlaikė Saros žvilgsnį ir žavėjo vien savo šypsena. Sara privalėjo patikėti, kad nėra jokios į tualetą nuėjusios moters. Kaip šis vyras galėjo būti čia vienas?

Išvydusi, kaip vyras žvelgdamas į ją atsistoja, Sara ištiesė pečius ir ėmė ignoruoti visus neramius šiurpuliukus.

- Galbūt ten? - paklausė Merlio parodydama į nepažįstamojo užimtą sofą.

- Ak, pažįsti jį? - pasidomėjo Merlis.

Ne, bet ketinu susipažinti.

Intriguojantis nepažįstamasis priartėjęs prie jų dviejų atsigrėžė į Merlį.

- Galėčiau gauti dar vieną „Duoklės angelui“ dešimties metų burbono taurę? - paprašė.

Ak, jis ne tik gėrė jos varyklos burboną, bet ir kalbėjo švelniu it viskis tembru, derančiu prie paslaptingos išorės... Tarsi reikėtų dar daugiau priežasčių būti jo suviliotai.

- Žinoma, pone.

- Duokš, - pasakė Sara paimdama užkandžių padėkliuką. - Ačiū, Merli.

- Pranešk, jei dar ko norėsi, - linktelėjęs Merlis nuėjo į kitą kambario pusę pasiteirauti, kaip laikosi ten sėdinti pora.

Sara vėl nukreipė dėmesį į nepažįstamąjį ir nusišypsojo.

- Norėtum pasidalyti? - pasiteiravo.

Vyras iš nuostabos kilstelėjo antakius ir truktelėjo pečiais.

- Tikrai daug maisto.

- Merlis labai mielas, - pripažino Sara. - Kai tik ateinu, visuomet mane vaišina.

Stulbinamas vyras apsigręžęs pasuko prie sofos, nuo kurios ką tik pakilo. Vos padėjus padėkliuką ir pavyzdinius gėrimus ant medaus spalvos stalo, nepažįstamasis pakėlė nuo sofos telefoną ir įsikišo į kišenę.

- Prisėsk, - paskatino ranka mostelėjęs į vietą

Šalia savęs. – Spėju, gerai pažįsti savininką?

Sara prisėdo, tačiau paliko juodu skiriančią tarpą. Galbūt paslaptingas vyras seksualus ir sužadino jos susidomėjimą, tačiau jis vis dar liko nepažįstamas. Juolab kad ir kaip norėtų pasakiškai laimingos pabaigos, Sara sunku patikėti, kad istorija prasidėtų bare. O ir nepažįstamajam nenorėjo pasirodyti beviltiška.

– Galima taip sakyti, – pripažino ištiesdama ranką pasisveikinti. – Aš vardu Džeinė.

Paskutinę minutę Sara nusprendė prisistatyti savo antru vardu. Nenorėjo, kad vyras žinotų, kas ji tokia, jei paaiškėtų esąs keistas.

Vyras nusišypsojęs suėmė jos ranką, nykštį uždėdamas ant krumplių.

– Gali vadinti mane Parkeriu, – išlaikydamas į jos akis nukreiptą žvilgsnį neskubėjo paleisti rankos.

Kol dar nespėjo pasiklysti vyro giliame tone, tamsiose akyse ir tvirtame rankos paspaudime, verčiančiame svarstyti, ar jis toks galingas, kaip kad atrodo, Sara ištraukė ranką. Kuo toks vyras užsiima? Keliauja ir yra apsirengęs gražiais drabužiais, avi klasikiniais raudonpadžiais batais. Nekilnojamasis turtas? Architektas? Tikrai verslininkas, bet koks?

Pasukusi galvą Sara prisimerkė.

- Parkeris nėra tikrasis tavo vardas.

- Gal taip, o gal ir ne.

Paslaptingasis vyras norėjo toks išlikti.

Negalėdama susilaikyti Sara nusišypsojo suvokusi, kad šis keistas susitikimas jai patinka. Atrodė seksualiai, nors vis tiek turėjo saugotis.

Nešdamas Parkerio gėrimą pasirodė kitas baro darbuotojas. Atsilošusi į sofos atramą Sara patogiai įsitaisė. Nėra ko nerimauti. Jie viešojo vietoje smagiai leidžia laiką, o ji tik šypsosi ir mėgaujasi akimirka. Ko daugiau galėtų tikėtis iš šio vakaro?

- Pone, - naujasis darbuotojas pastatė gėrimą ant stalo ir atsitraukė. - Ar galėčiau kuriam iš jūsų dar ko nors atnešti?

Sara papurtė galvą tebežvelgdama į nuo jos akių nenuleidžiantį Parkerį.

- Viskas gerai, - pareiškė Parkeris nenukreipdamas žvilgsnio.

Kai vėl liko vieni, Sara paėmė vieną Merlio duotų gėrimų. Jis visuomet įpildavo paragauti skirtingų burbono ir viskio rūšių. Vien todėl, kad buvo viena „Duoklės angelui“ savininkų, nereiškė, kad negers varžovų gėrimų. Naudinga patikrinti, kas dar yra rinkoje, kaip lyginant

atrodo jos įmonė.

- Tai apie ką kalbėsime? Karjerą? Mėgstamiausias spalvas? - pasmalsavo taurėje sukdamą gintarinį skystį.

Parkeris nusijuokė.

- Mieliau sužinočiau, ką veiki čia viena atrodydama taip, tarsi turėtum daugybę keblumų.

Sara svarstė, kaip ji atrodo, kad nepažįstamasis sugebėjo tai pamatyti. Nenustebo, kai Merlis pastebėjo jos sumišimą, nes čia dažnai lankydavosi ir baro savininkas ją gana gerai pažinojo. Bet šis vyras? Gal jis visai ne verslininkas? Galbūt gydytojas ar psichologas.

Šaunu. Jei jis mėgins įlįsti į jos galvą ir iššifruoti visą praeitį, tikrai sugadins gerą pradžios nuotaiką. Ką tik sutiktam žmogui ji to nepasakotų.

- Atrodau liūdna? - paklausė nusišypsodama saldžiausia šypsena ir vildamasi, kad pavyks išvengti teigiamo atsakymo.

- Panašu, nenori tokia būti, - atsakė.

Na, tiek tos išdykėliškos šypsenos ir išvengto atsakymo.

- Visi turi paslapčių, savąsias norėčiau pasilikti vien tik sau.

Parkeris pritariamai, o gal tik suprasedamas ją

linktelėjo. Bet kuriuo atveju jo dėmesys grįžo prie taurėje švelniai sukamo turinio. Sara tyrinėjo tamsius, susivėlusius plaukus, storus juodus antakius ir tankias blakstienas. Kaip vieną žmogų gali supti tiek daug seksualumo ir paslaptinumo?

Moteris džiaugėsi, kad nusprendė prisėsti šiame kambaryje ir ateiti į jo kampaną. Visai netroško likti namie ir leisti vakarą pati viena. Suktikti vyrą „Ramiojoje distilerijoje“ tikrai tapo vienu dienos plusų.

- Mėgsti burboną? - pasidomėjo vėl atsigręždamas į ją.

- Kodėl nemėgti? - atsikirto klausimu. - Lengvas dūmo poskonis, švelnus ažuolinės statinės skonis sušildo iš vidaus.

- Panašu, esi tikra žinovė, - kreiva šypsena vertė akies krašteliu susimesti į raukšles ir dėl to vyras atrodė dar seksualnis. - Tai kuo užsiimi?

Sara kilstelėjo taurę.

- Geriu burboną, o tu?

- Baruose laukiu, kada pasirodys seksualios moterys.

- Ir įprastai tau tai baigiasi gerai?

Parkeris truktelėjo pečiais....